

[Anker Lau.]

sag, kampen for selvbestemmelsesrettens sikring fortsættes, og i dette arbejde vil mit parti være en sikker deltager.

Jeg skal derefter gå over til alle de store problemer, der knytter sig til den økonomiske og erhvervsmæssige udvikling, som jo ikke mindst efter devalueringen befinder sig på et stade, hvor vi og andre europæiske nationer må vælge vor vej. Jeg mener, spørgsmålet i al korthed kan stilles således op: Vil vi følge den vej, der fører til en fælles genopbygning af Europa med bevarelsen af menneskets frihed, pengevæsenets fasthed og sundhed, med demokratiske frihedsrettigheder for det enkelte menneske i erhvervslivet og på arbejdspladsen, med sikkerhed for, at de penge, man får for sit arbejde, har en stabil og helst voksende købekraft?

Eller vil vi følge den vej, der fører til priserne og omkostningernes stadige stigning fortsatte devalueringer, pengevæsenets gradvise ødelæggelse med alle de sociale og politiske problemer, som knytter sig hertil, kort sagt, den vej, Frankrig i en længere årrække har været inde på, men som den nye socialistiske ministerpræsident nu erklærer at tiden ikke er inde til at fortsætte ad; nu gælder det netop om at give pengene øget værdi.

Her vil jeg gerne i de betragtninger, jeg ønsker at fremsætte, tage mit udgangspunkt i følgende citat — med den højtærede formands tilladelse — fra den højtærede statsministers trontale:

„Danmark vil fortsat deltage i det internationale økonomiske samarbejde, som finder sted til fremme af den økonomiske genopbygning og til sikring af en bedre samordning af landenes økonomi. Som et led i disse bestræbelser vil vi i overensstemmelse med overenskomsten om oprettelse af organisationen for europæisk økonomisk samarbejde, der af Danmark blev tiltrådt i sommeren 1948, og hvis opgave det er at tilrettelægge de spørgsmål, som står i forbindelse med Marshallhjælpen fra Amerikas Forenede Stater, medvirke til, at der skabes muligheder for friere handel mellem Europas lande.“

Formålet med Marshallplanen, der jo er vedtaget af samtlige partier i denne sal med undtagelse af kommunisterne — der åbenbart, som det også fremgik af det ærede medlem hr. Aksel Larsens tale her i dag, ikke forstår et muk af hele planen og dens formål og tillægger den et bundforkert indhold, et spørgsmål, som jeg på forhånd

vil opgive at diskutere med det ærede medlem —, er jo klart udtalt dette: at frigøre udenrigshandelen, sørge for en bedre arbejdsdeling mellem landene end den, der er fremgæet af en menneskealders planøkonomi og beskyttelsespolitik, samt ved opnåelse af europæisk dollarbalance i 1952 at frigøre handelen også overfor dollarsområdet.

Man sigter altså her — i en overenskomst, som vi alle bortset fra kommunisterne er enige om — mod en omfattende liberalisering af Marshalllandenes og dollarområdets økonomi og handel, og den højtærede statsministers før citerede udtalelse kan derfor ikke undre nogen.

Men med Danmarks tiltræden af Marshallplanen og organisationen i Paris er vor økonomiske politiks retning for den kommende tid efter min mening også fastlagt, og såvel ud fra en liberal som ud fra en social opfattelse kan der kun være grund til glæde over de genopbygningsmuligheder, denne politik indeholder, hvis vi her i landet er optimister og lægger alle vore kræfter sammen med Europas øvrige nationers og får sat fart på arbejdet, således at vi virkelig også når det mål, der er sat.

Vort lands stilling i dette internationale arbejde, hvis mål vi altså er enige om, kan naturligvis bedømmes forskelligt ud fra forskellige politiske og økonomiske opfattelser og interesser, men er vi enige om målet, så må vi også ville midlerne.

Af en fremtrædende amerikansk embedsmand indenfor Marshalladministrationen, som er citeret tidligere her i dag, vil også jeg gerne bringe et citat, hentet fra „Politiken“. Mr. Johnston udtaler, „at vi nu meget omgående måtte kende vor besøgstid, og hvis de europæiske lande ikke i løbet af de nærmeste 6—8 måneder præsterede virkelige resultater, der giver sig udslag i varehandlens frigørelse og et åbent økonomisk samspil, ja, så melder USA antagelig fra“.

Nu kan man jo altid diskutere værdien af sådanne udtalelser udefra, og det er naturligvis os selv, der først og fremmest afgør vort lands politik, men det er mit umiddelbare indtryk af forhandlingerne herhjemme og ude, at mr. Johnston i nogen grad har ret i sine bebrejdelser for, at det går for langsomt. Det er, ligesom vi ikke har hjertet og lysten med i dette arbejde. For mig ser det ud til, at vi søger at klare os med det mindst mulige bidrag til frigørelsen, medens man burde sætte alle sejl til for at fremme det, der er formålet med Marshallplanen.

Jeg vil gerne her minde den høje regering om forskellen på en pessimist og en optimist: optimisten ser en chance i enhver van-